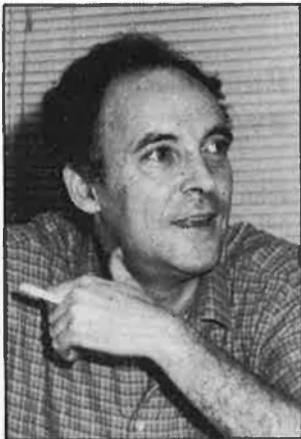

Arròs a banda

Ramon Barnils

Tens raó, Pep. I ara, calla

És igual si Pep Guia té raó o no, segurament té tanta raó com qui diu Mèxic en comptes d'Estats Units Mexicans o Unió Soviètica en comptes d'Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Ara: que des d'un punt de vista estrictament tàctic Pep Guia hauria de callar, això ho saben fins i tot els espanyols. Posar-se fort en la qüestió que el nostre país s'ha de dir Catalunya, amb majúscula i prou, és poc polític, i si és poc polític, no té cap classe d'importància. Les qüestions estrictament polítiques són, tècnicament, lluny de les veritats amb majúscula. Precisament aquí rau el problema habitual de Pep Guia, que sol escriure amb majúscules quan la política s'ha escrit sempre amb minúscules.

La desgràcia de l'opuscle de Guia, «*És molt senzill digueu-li Catalunya*», és que les circumstàncies anormals fan una publicació anormal: com que se'l pren per un llibre adreçat al gran públic, li exigim que sigui escrit amb minúscules, quan en qualsevol país normal seria un llibre estrictament per a entesos, per a convençuts d'un o altre color, i que per tant es podria permetre l'ús discrecional de majúscules.

Se li exigeixen precaucions, quan es un llibre explícitament destinat a la gent jove —pa tou. Se li exigeix mà esquerra i virtuts tàctiques, quan es un llibre explícitament estratègic —comença literalment així: «Iniciar una nova reflexió estratègica sobre l'alliberament nacional català, i aquesta és la intenció que teniu al davant...»

És clar que, a continuació, diu que aquesta estratègia és nascuda de la pràctica patriòtica de l'autor. Però és ben coneguda la pràctica patriòtica de l'autor: amb la millor voluntat de món, que seria la meua, aquesta pràctica ha consistit a formar una avantguarda, i reduïda; una punta de llança; ni grans masses doncs, ni tan sols el pal de la llança. I amb la pitjor voluntat, que no pot ser pas la nostra si no parlem de l'enemic, sinó, com a màxim, de l'adversari, la pràctica de Pep dita amb lletres sonaria així: quatre i el *cabó*. Ell mateix, el dia dels premis de la Federació d'Entitats Culturals del País Valencià, el darrer desembre, en un moment de bon humor, tornant de la manifestació d'Alacant, m'ho va dir: «Jo com sempre, xiquet, destinat al grupuscle».

Així, doncs, no cal escandalitzar-se de la inutilitat pràctica, és a dir, de pràctica política de l'«*És molt senzill*». És un llibre de Guia —«Jo, grupuscle»— volgudament estratègic; d'interés —no cal dir-ho— per als estratègics i d'altres estudiosos.

Per als qui treballen de cara al públic en general, com polítics pràctics, divulgadors, periodistes, inventors de partits, líders sindicals, ídols populars, predicadors de multituds i responsables de campanyes electorals, la resposta al llibret de Guia només pot ser una, i ben segur que ell se'n farà càrrec: gràcies Pep per fer-nos memòria. I ara calla, que la manera de posar-li aquest cascavell al gat, ni a tu ni a nosaltres no ens en resulta gens, de senzilla. □

RÀDIOS LLIURES

Una pràctica alternativa

Mavi Dolç
Vicent Sanchis
Francesc Josep Deó

Col·leció Terranova
Apartat de Correus 934
08080—Barcelona

Breu història del moviment alternatiu que han protagonitzat les emissores lliures als Països Catalans.

A LA VENDA EN LES PRINCIPALS LLIBRERIES